

ἔσπευσεν εἰς τὴν αὐλὴν εἶδεν ὅτι τὸ παιδίον ἂν καὶ εἰς βάθος πολὺ προχωρήσαν δὲν εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ ὕδατος· διότι ἐνῶ ἔπιπτε τὸ ἔνδυμά του περιπλέχθη εἰς μίαν τῶν ἀρπαγῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ κτίσται ἐστερέωνον τὰς κλίμακας τῶν, ὁσάκις ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπισκευασθῇ τὸ φρέαρ ἀπὸ τὴν ἀρπάγη ταύτην ἐξαρτηθεὶς ἐκρέματο κατακέφαλα. Οὐδὲ στιγμῆς ἀναβολὴ ἐπατρέπετο· ὅθεν μετὰ ἀκαταλήπτου ταχύτητος ἡ θαρβύλα καὶ εὐαίσθητος κόρη, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κάδδον καὶ προσέταξε τὴν ἐκπεπληγμένην παιδικωγὸν νὰ τὴν καταβιβάσῃ εἰς τὸ φρέαρ ὅσον τάχιστα. Ἦτο μὲν ἀρκετὸς ὥρος ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἀνηρτήθη τὸ παιδίον μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ φρέατος, ἀλλὰ δύσκολον ἔργον ἦτο νὰ ὀδηγήσῃ τὸν κάδδον οὕτως, ὥστε νὰ μὴ κτυπήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸν καὶ συγχρόνως νὰ μὴ ἀνατραπῇ ἐκ τοῦ βάρους αὐτῆς. Ἀλλ' ὁ μέγιστος ἀγὼν ἦτο, ὅτε τὸ ἔντρομον παιδίον ἔβαλε τοὺς βραχίονάς του περὶ τὸν λαίμῳ αὐτῆς. Ἡ δυστυχὴς Ρόζα σχεδὸν ἀπώλεσε πάσας τὰς ἐλπίδας τοῦ νὰ δυνηθῇ ν' ἀποσπᾷ τὸ ἔνδυμά του ἀπὸ τὴν ἀρπάγη καὶ νὰ ἐμπορέσων ὁ ἔντρομος παῖς καὶ αὐτὴ, νὰ σταθῶσι σταθερῶς ἐντὸς τοῦ κάδδου καὶ νὰ μὴ πέσωσιν εἰς τὸ ὕδωρ ἐνόσω αὐτὸς ἀνεσύρετο. Ἡ δὲ παιδικωγὸς συναίσθηνομένη τὸ πταίσμά της κατέβαλλε μεγίστην προσπάθειαν ὅπως βοηθήσῃ τὴν Ρόζαν· ἅμα δὲ ἐξῆλθε σῶος ὁ Ἐδάρδος αὐτὴ ἔδραμε μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν κυρίαν Χίλδαν μόλις συνελθοῦσα εἰς ἐκυτὴν. Ἡ δὲ Ρόζα τρέμουσα ἐκ τοῦ υπερβολικοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν διαφόρων συγκινήσεων ἀπῆλθεν εἰς τὸ ταπεινὸν δωμάτιόν της, ὅπως ἀναπέμψῃ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις κατέστησεν αὐτὴν ὄργανον τῆς σωτηρίας φιλήτατου τέκνου τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πατρὸς της. Πόσον δὲ τῶρα αὐτὴ ἐπεθύμησε νὰ χαροποιήσῃ τὴν εὐγενῆ καρδίαν τοῦ πατρὸς της! Ἡ δὲ ἰδέα ὅτι ἡ εἰδησις ἤθελεν εὐχαριστήσῃ αὐτὸν προσέθετε νέαν χαρὰν εἰς αὐτὴν. Μόλις παρήλθον ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἡ Ρόζα προσεκλήθη ὑπὸ τῆς κ. Χίλδας, ἥτις ἔμαθε παρὰ τῶν

θυγατέρων της καὶ τῆς παιδαγωγοῦ πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἡρωικοῦ κατορθώματός της. Τὴν ἐφίλησε φιλοστόργως ὡς σώτειραν τοῦ υἱοῦ της· ἔκλαιε δὲ μετὰ πάθους ἐνῶ ἐπὶ ματαίῳ προσεπάθει νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν ἡσθάνετο. Συνελθοῦσα δὲ εἰς ἐκυτὴν ἡ κυρία αὕτη, εἶπε: «ἀξιολογᾶσθε κόρη! ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀνταμειφθῇ ὑπ' ἐμοῦ πρεπόντως τὸ παράδοξον θάρρος σου, ἡ ἐτοιμότης τοῦ νοῦ σου καὶ ἡ ἀγαθότης σου πρὸς τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἦτο ὅλως ξένον πρὸς σέ. Ἐντοσούτῳ ἡ ἀμοιβή σου πρέπει ν' ἀναβληθῇ μέχρι τῆς ἐπικνώδου τοῦ συζύγου μου. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ πρέπει νὰ ἀντικαταστήσῃς τὴν

ἀνίκανον παιδαγωγὸν πρὸς τὴν ὁποίαν, ἐνωρεῖται, δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν φροντίδα τῶν τέκνων μου. Θέλω δὲ πρᾶξι πᾶν τῷ ἐπ' ἐμοὶ νὰ κατεστήσῃ εὐάρεστον τὴν νέαν σου ὑπηρεσίαν, τὰ δὲ ἀναγκαιοῦντα σοι ἐνδύματα θέλουσιν ἐτοιμασθῇ ἀμέσως δι' ἰδίων μου ἐξόδων.» Μετὰ συγκινητικῆς δὲ μετριοφροσύνης ἀπάντησεν ἡ Ρόζα, «ἀδέσποινα, δὲν ἔπραξ ἐγὼ εἰ μὴ τὸ καθήκον, ὅπερ ἡ εὐεργετικὴ Πρόνοια, ἥτις ἐφορᾷ ἐφ' ἡμᾶς, μοι ὑπέδειξε. Ἄν δὲ μοι ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσω χάριν τινά, αὐτὴ εἶναι τὸ νὰ συγχωρήσῃς καὶ νὰ κρατήσῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου νέαν, ἥτις μετενόησε καὶ βεβαίως λυπημένη ἐπὶ τῷ πταίσματι αὐτῆς, θέλει βεβαίως προσέχει τοῦ λοιποῦ ὥστε

νὰ μὴ ὑποπέσῃ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα.»

Ἡ κυρία Χίλδα θαυμάζουσα τὸν παρρησιαστικὸν καὶ ἐν ταῦτῳ μετριοφρονᾶ τῶν τρόπων, τὴν κομψὴν προφορὰν καὶ τὴν κεχαριτωμένην στάσιν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν αὐτῆς, ἵνα βοηθήσῃ τὴν παιδαγωγόν, ἐθεώρησε πάντα ταῦτα ἐπίσης ἐκπληκτικά, ὡς πρὸς κόρην κατέχουσιν ἐν τῇ κοινῇ τῶν μικρὰν θέσιν· φαίνεται ὅτι ὀλίγον ἐγνωρίζε ἡ κυρία Χίλδα ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν πτωχῶν παρουσιάζονται πολλάκις παραδείγματα ὅχι μόνον φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ καὶ αὐταπαρνήσεως, πρηνεῖς ἀγάπῃ καὶ ἀληθὲς εὐγένεια τῆς ψυχῆς. «Ζήτησον, ὅτι θέλεις,» εἶπεν ἡ κυρία Χίλδα, «ἀδύνατον εἶναι ν' ἀπο-